

Camellia

侯府嫡女打脸日常

รักการ
ตอกหน้า
ขอบ
สีจางจนใจ

ภูเขียงหึงเจ๋อจ๋อ เขียน ใต้กอนอิน แปล

5

บทที่ 230 นึกไม่ถึงว่านางจะจอมแผนการเช่นนี้

จินวานรับถ้วยชาที่ลี้รววนยื่นส่งให้ ยกขึ้นจิบพลางมอง จื่อเยียน “เป็นอย่างไรบ้าง พวกนางว่าอะไร”

จื่อเยียนโมโหมาก “พวกนางสี่คนล้วนแต่หน้าไม่อาย เพคะ นึกไม่ถึงว่าจะเลือกอยู่ต่อกันหมด ไม่ยอมกลับบ้านตัวเอง ไปเป็นคุณหนู! ขนาดหม่อมฉันบอกว่าพระชายาจะทรงส่ง พวกนางกลับไปอย่างปลอดภัย ทั้งยังให้เงิน ถือเป็นการปล่อย พวกนางออกจากวังก่อนกำหนดก็ตาม”

“นึกไม่ถึงว่าพวกนางจะไม่ซาบซึ้งในบุญคุณสักนิด เอา แต่พูดว่าตัวเองเป็นนางกำนัลที่ฮองเฮาประทานมา ถ้าจะตายก็ต้องตายอยู่ในจวนองค์รัชทายาทเพคะ!”

จินวานขมวดคิ้วทันที “คำพูดนี้ ใครเป็นคนพูด”

“สี่ทรงเพคะ” จื่อเยียนกล่าวด้วยความโมโหว่า “อวี๋เงิน ที่อยู่ด้านข้างก็พูดเช่นเดียวกัน”

ฉินวานพยักหน้าเพื่อบอกว่ารู้แล้ว หลังจากนั้นก็ถามว่า “แล้วคนที่ชื่อเปาอะไรสักอย่างกับสี่วานเล่า พวกนางสองคนว่าอย่างไร”

“คนที่ชื่อสี่วานไม่ได้พูดอะไรเลยเพคะ แค่ว่าเลือกจะอยู่ต่อ”

จื่อเยียนเอ่ยต่อไป “แต่คนที่ชื่อเปาอวีน นางบอกว่าพ่อของนางมีภรรยาใหม่ ภรรยาใหม่ก็มีลูก เดิมทีพ่อก็ไม่ชอบนางอยู่แล้ว ตอนนี้นางถูกทิ้งแล้วเพคะ นางไม่อยากกลับวังและก็ไม่อยากกลับบ้านด้วย นางยอมเป็นคนรับใช้อยู่ในจวนเพคะ”

เมื่อได้ยิน ฉินวานก็เรียบไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวกับจื่อเยียน “ไปสืบเรื่องของเปาอวีนคนนี้มาสักหน่อย”

จื่อเยียนพยักหน้าขานรับ ซึ่งอิที่อยู่ด้านข้างถามขึ้นว่า “พระชายาทรงคิดว่านางโกหกหรือเพคะ”

ฉินวานวางถ้วยชาลง “ไม่ถึงกับโกหก นางกลับบอกว่าตัวเองมีแม่เลี้ยงกับน้องชาย เช่นนั้นก็ต้องมีจริง ๆ ส่วนแท้จริงแล้วนางได้รับความรักหรือไม่ เรื่องนี้ไม่อาจรู้ได้ ทว่าพวกนางล้วนเป็นคนที่สองเฮาประทานมา พอมาถึงจวนของครุฑทายาท

นอกจากจะอยากเป็นสนมขององค์รัชทายาทแล้วยังมีความต้องการอื่นอีกหรือไม่ เรื่องนี้ก็พูดยาก”

“ลี้หรงกับอวี๋เจินกล่าวคำว่าจะตายก็ต้องตายอยู่ที่จวนองค์รัชทายาทออกมาได้ เห็นได้ชัดว่าไม่มีสมอม ส่วนลี้วานดูจากเหตุการณ์เมื่อวานแล้ว นางทั้งโง่ทั้งโลภ มีหน้าซำยังประเมินตัวเองสูงมาก แต่เป่าอวี่น ดูอย่างไรก็แปลก”

หงเสากะพริบตาปริบๆ “เหตุใดถึงแปลกหรือเพคะ นางไม่ได้บุกไปห้องหนังสือของฝ่าบาทด้วยกันกับสามคนนั้น ดูแล้วน่าจะเป็นคนรักสงบนะเพคะ”

ฉินวานยิ้มมองหงเสา “เจ้านี้นะ เจ้าจิตใจดีเกินไปจึงถูกหลอกได้ง่ายๆ บางครั้งคนเรารักสงบหรือไม่ ดูแค่ภายนอกไม่ได้หรอก เป็นเพราะว่านางไม่ได้ไปถึงแสดงให้เห็นว่านางมีสมอม หากเป็นคนโง่ไม่มีความคิดก็ต้องไปด้วยกันกับสามคนนั้นจึงจะถูก”

แม้จะไม่เคยเล่นละครสงครามสายลับมาก่อน แต่ฉินวานก็เคยดูมาเยอะมากจริงๆ เรื่องที่นักล่าฝีมือดีทุกคนถนัดที่สุด

ก็คือรอยยิ้มและแสงตัว และสิ่งที่คนฝีมือดีถนัดที่สุดก็คือใช้ประโยชน์จากใจคน

เปาอวีนคนนั้น นางสามารถพูดเหมือนลี้หรงและอวี๋จิน ทั้งยังสามารถทำเหมือนลี้วานได้โดยเลือกไม่พูดอะไรเลย

แต่นางกลับกล่าวออกมา ทั้งยังยกเหตุผลที่ทำให้คนเห็นใจและหวั่นไหวได้ง่ายๆ

จินวานอธิบายให้พวกนางฟัง ทันใดนั้นหงเสาก็เอ่ยด้วยความประหลาดใจ “นี่ไม่ถึงว่านางจะจอมแผนการขนาดนี้ซะเพคะ”

“เป็นเพียงความเป็นไปได้เท่านั้น”

จินวานกล่าว “ลี้หรงและอวี๋จินต้องพูดก่อนนางแน่นอน เพราะถ้านางเป็นคนพูดก่อน ลี้หรงและอวี๋จินไม่มีกล่าวเหตุผลแย่งๆ เช่นนี้ออกมาแน่ เห็นได้ชัดว่าลี้หรงและอวี๋จินเป็นหน้าไฟ ส่วนเหตุผลที่นางใช้ก็น่าเห็นใจเป็นอย่างมาก คนผู้นี้ต้องระวังเอาไว้”

“เสียดายที่หม่อมฉันสงสารนางจึงบอกนางรับใช้อาวุโส
ว่าให้นางทำงานสบายๆ อีก!”

จื่อเยียนโมโหมาก “หม่อมฉันจะไปบอกนางรับใช้อาวุโส
ว่าให้จัดงานให้นางใหม่เดี๋ยวนี้เลยเพคะ!”

“ไม่ต้องแล้ว” ฉินวานห้ามจื่อเยียนเอาไว้ “เจ้าเป็น
ตัวแทนของข้า คำพูดที่เจ้าพูดออกไปก็เท่ากับข้าพูดออกไป
จะพลิกกลับไปมาได้ยังไงกัน”

จื่อเยียนรู้สึกผิดทันที “เป็นเพราะหม่อมฉันโง่เขลาที่ติด
กับคนชั้นต่ำคนนั้น!”

“อาจไม่ใช่การติดกับ” ฉินวานเอ่ยอย่างเฉยชาว่า
“เป็นแค่ความเป็นไปได้อย่างหนึ่งเท่านั้น คอยดูต่อไปเถิด
จึงจอกมักจะทำหางโผล่ออกมา พวกเจ้าก็ระวังตัวกันไว้ด้วย
อย่าได้เปิดเผยความคิดต่อหน้านาง”

พวกจื่อเยียนขนานรับ ในใจเกิดความระแวงระวังต่อ
เปาอวิ้นขึ้นมาแล้ว โดยเฉพาะจื่อเยียนที่ลอบโกรธเปาอวิ้น
ไปแล้ว

ตอนกลางวัน หลีเซ่อตั้งใจมากินข้าวด้วยกันกับจินวาน จินวานรู้สึกหิวนิดหน่อย “องค์กรชทายาทช่างมีเสน่ห์เหลือเกินนะ เพคะ ต่อให้นางก้านลีสักคนนั้นจะต้องเป็นคนรับใช้ พวกนางก็ยังไม่ยอมอยู่ต่อ”

ดวงตาสีน้ำเงินของหลีเซ่อมองนางอย่างลึกซึ้ง แววตาแฝงไปด้วยรอยยิ้ม “เจ้าหญิง”

จินวานแค่นเสียงเหอะเบา ๆ “ข้าไม่ได้หึงเพคะ แค่ประทับใจในเสน่ห์ของฝ่าบาทก็เท่านั้น”

ริมฝีปากของหลีเซ่อค่อย ๆ ยกขึ้น เขามองนางแล้วพูดว่า “ยังจะบอกว่าไม่หึงอีกหรื พอเจ้าโอรสก็จะเรียกข้าว่าฝ่าบาท ตอนที่โอรสมาก ๆ ก็จะเรียกทั้งชื่อทั้งแซ่ว่าหลีเซ่อ ปกติจะเรียกแต่ท่าน ๆ”

จินวานตัวแข็งทื่อ หันไปมองพวก्लीว์ยวนแล้วถามด้วยสายตา ข้าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ รึ

พวก्लीว์ยวนพากันพยักหน้ายืนยัน

ฉินวานเบะปาก “เอาเถิดเพคะ ข้าหึง! ผู้ชายของตัวเอง
ถูกผู้หญิงคนอื่นหมายปอง จะหึงสักหน่อยไม่ได้หรือเพคะ!”

หลี่เซ่อมองนางอย่างลึกซึ้ง ไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ

แต่ฉินวานกลับเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ

เจ้าก็มีวันนี้เช่นกัน

เอาเถิด เขาหึงหลี่ฮั่น นางหึงนางกำนัลเหล่านั้น
พวกนางสองคนถือว่าเสมอกัน ไม่ว่าใครก็ห้ามต่อว่ากัน

ฉินวานเล่าเรื่องเป่าอวี่นให้เขาฟัง ทั้งยังวิเคราะห์อย่าง
ละเอียด หลังจากนั้นก็ถามเหมือนขอคำชี้แนะว่า “หากเป็นท่าน
จะจัดการเป่าอวี่นคนนี้อย่างไรเพคะ”

เมื่อหลี่เซ่อขมวดคิ้ว “ถ้าเป็นข้า ข้าจะให้โอกาสนาง
เข้าใกล้ ขอเพียงแค่นางเข้าใกล้ ไม่ว่าจะทำผิดหรือถูก ข้ายอม
เป็นคนตัดสิน เมื่อถึงตอนนั้นก็ถีบออกนอกประตูแล้วตีให้ตาย
ก็จบแล้ว”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ จู่ๆ ฉินวานก็นึกถึงตอนที่นางกับเขา
เจอกันครั้งแรก

ก่อนหน้านี้นางไม่ได้คิดอะไรมาก ทว่าตอนนี้มาคิดดูแล้ว
ก็พบว่ามิพิรุณเต็มไปหมด

เสียวเฉียวนจื้อผู้เฉลียวฉลาดจะวางใจทิ้งให้หฺลื่อเช่ออยู่
คนเดียวแล้วไปกับหงเสารี่

หฺลื่อเช่อถูกผู้หญิงมากมายขนาดนั้นหมายปอง เขาจะติด
กับง่ายตายเช่นนั้นรี

เขาเป็นองค์รัชทายาท และสถานที่ที่ไปก็คือจวนลู่กั๋วกง
จะปล่อยให้ตัวเองเมื่อง่ายๆ แล้วพักผ่อนอยู่ในจวนลู่กั๋วกงรี

แปลกๆ! แปลกเกินไปแล้ว!

พอมาคิดดูดีๆ แล้ว ตอนนั้นที่นางช่วยเขา เหมือนเขาจะ
สับท้ายทอยของนาง เขาน่าจะอยากทำให้นางสงบใช้หรือไม่

แต่ตอนนั้นนางกลับไม่สลับ และเป็นเพราะกำลังเคลิ้มไป
กับความหล่อเหลาจึงคิดว่าเขาจะปกป้องความบริสุทธิ์ของ
ตัวเอง ทั้งยังเอ่ยปากโน้มน้าวให้เขาทำต่ออีกด้วย

ฉินวานหรือตาลง นางคืบอาหารใส่ในถ้วยของเขา
หลังจากนั้นก็เอ่ยเหมือนไม่ได้เจตนา “หากจะว่าไปแล้ว

ตอนงานเลี้ยงร้อยพฤกษาที่ฝ่าบาทกับข้าพบกััน วันนั้นเหมือน
ฝ่าบาทจะไม่ค่อยระมัดระวังตัวเท่าไรนะเพคะ”

มือที่จับตะเกียบของหลี่เซ่อชะงักเล็กน้อยจนแทบจะมอง
ไม่เห็น หลังจากนั้นก็กลับมาเป็นปกติ เขาพูดอย่างเฉยชาว่า
“ข้าก็เป็นคนเหมือนกัน ไม่ว่าจะรอบคอบขนาดไหนก็ต้องมีตอนที่พลาดกันบ้าง”

บทที่ 231 ร้อยแค้นใจก็ดี

“เซ่นนั้นหรือเพคะ” จินวานมองเขา “ข้าคิดว่าตอนนั้นฝ่าบาท
ก็วางแผนให้ข้าเข้าใกล้ หลังจากนั้นก็ถีบออกนอกประตูแล้วตีให้
ตายเสียอีก”

“ไม่มีทางอยู่แล้ว”

หลี่เซ่อมองนางด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ตอนนี้มาคิดดูแล้ว
ในงานร้อยพฤกษานั้น ดูเหมือนข้าจะติดกับแผนร้าย
บางอย่าง แต่เพราะรู้จักวานเออร์ ข้าจึงไม่ได้สืบสาวราวเรื่อง
ทว่าพอวานเออร์พูดเช่นนั้น ข้าก็นึกขึ้นมาได้ว่าโทษของ
การวางยาของครีษทายาทคือการประหารเก้าชั่วโคตร ความจริง
ไม่ควรปล่อยไปง่ายๆ วานเออร์คิดเห็นอย่างไร”

“เหอะๆ...”

จินวานยิ้มแห้ง ยื่นมือไปคีบอาหารใส่ในถ้วยของเขาอีก
ครั้ง “เรื่องมันผ่านไปแล้วเพคะ คนคนนั้นก็ถือว่าเป็นแม่สื่อของ
ข้ากับฝ่าบาท ช่างมันเถิดนะเพคะ”

หลี่เซ่อมองนางแวบหนึ่ง ก่อนพยักหน้าเบาๆ “วานเออร์
พูดมีเหตุผล เรื่องผิดพลาดเช่นนี้ก็ปล่อยให้มันผ่านไปเถิด”

ฉินวานรีบพยักหน้า “อืมๆๆ”

บางเรื่องทุกคนรู้อยู่แก่ใจ แต่ถ้าจะเอาเรื่องขึ้นมาจริงๆ
ก็มีแต่จะเสียหายทั้งสองฝ่าย

ทั้งสองคนต่างมีความคิด พวกเขามองหน้า ยิ้มให้กัน
หลังจากนั้นก็กินข้าวต่ออย่างสงบสุข

เมื่อกินข้าวเสร็จแล้ว ฉินวานก็ไปห้องหนังสือเพื่อจัดการ
สินสอดของตนต่อ จื่อเยียนยังไม่หายโมโห นางลากซิงอีไป
ตรวจสอบเรื่องของเป่าวีน

พอตกเย็น สองคนนี้ถึงกลับมา เมื่อเจอฉินวาน ประโยค
แรกที่พูดคือ “พระชายา เป่าวีนคนนั้นมีอะไรแปลกๆ จริงด้วย
เพคะ”

ฉินวานไม่ได้แปลกใจ เอ่ยถามว่า “ไยจึงพูดเช่นนั้น”

จื่อเยียนกล่าวด้วยความโมโห “เป่าวีนมีแม่เลี้ยงกับ
น้องชายจริงๆ เพคะ ทว่าแม่เลี้ยงคนนั้นจิตใจดี ปฏิบัติกับนาง

ดีกว่าลูกแท้ๆ เสียอีก แม่เลี้ยงคิดว่าในวังไม่ใช่สถานที่ที่น่าไป ก่อนการคัดเลือก นางตั้งใจไปดูคนตระกูลอื่นเอาไว้ไม่น้อย ล้วนแต่เป็นคนซื่อสัตย์เที่ยงธรรม แต่เป่าอวินกลับปฏิเสธเพคะ”

ชิงอีที่อยู่ด้านข้างพูดต่อ “พ่อของนางเป็นขุนนาง กรมโยธาบรรดาศักดิ์ชั้นเจ็ด ครอบครัวนี้ว่ามั่งคั่ง ทว่าตั้งแต่ นางเข้าวัง การค้าขายของครอบครัวก็ถดถอย ทว่าตามที่ป้า คนรับใช้ในจวนบอกคือ แม่เลี้ยงคนนั้นกลับประหยัดมรัยัสถ์ และยังฝากคนอื่นให้เอาเงินเดือนของพ่อนางมาให้นาง คนเช่นนี้จะหาருณนางได้อย่างไรเพคะ”

จินวานพยักหน้า เอ่ยถามว่า “ตอนนี้นางอยู่ไหน”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ จื่อเยียนก็ยิ่งโมโห “เป็นเพราะหม่อมฉัน ปากมาก นางรับใช้อาวุธผู้ดูแลจึงให้นางไปอยู่ที่ห้องเครื่องหอม รับผิดชอบแคร์มคว้นหอมเสื้อผ้าเพคะ”

ปัจจุบันคนที่มีฐานะล้วนชอบรมคว้นหอมเสื้อผ้า ก็เหมือนกับคนในยุคปัจจุบันที่ใช้น้ำหอม สิ่งที่เหลือเชื่อใช้มาตลอด คืออำพันทะเล เป็นกลิ่นที่ผู้สูงศักดิ์ใช้กัน

งานนมควั่นหอมขสบายมาก แค่อุตุบแล้วคอยเฝ้า
สามารถพูดได้ว่าเป็นงานที่สบายที่สุดในจวนเลยก็ว่าได้

ฉินวานไต้รตรองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้
พวกเจ้าไปหานางรับใช้อาวุโสผู้ดูแล บอกว่าข้าสงสารนาง รู้สึก
ว่านางเป็นคนรักสงบเลยอยากจะย้ายนางมาที่จวนหลัก ให้มา
เป็นสาวใช้ชั้นสอง”

จื่อเยียนร้อนรนขึ้นมาทันที “เห็นๆ กันอยู่ว่านางมีความ
ทะเยอทะยานสูง แล้วเหตุใดพระชายาถึงยังจะให้นางมาอยู่ข้าง
วรกายอีกเล่าเพคะ”

หงเสาก็กล่าวด้วยความร้อนรนเช่น “จื่อเยียนพูดถูกนะ
เพคะ เห็นได้ชัดว่านางอยากครอบครององค์รัชทายาท
พระชายาทรงให้นางมาอยู่ข้างวรกาย จะไม่เป็นการเปิดโอกาส
ให้นางหรือเพคะ”

ฉินวานส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม “วันนี้นายท่านของพวกเจ้า
พูดมีเหตุผลมาก สำหรับคนที่มิใ้ใจคิดร้าย แทนที่จะคอยระวังอยู่
ตลอด มิสู้ให้โอกาสนางโดยให้อยู่ในสายตาดีกว่า ถ้าไม่ให้

โอกาสนางแล้วจะเพิ่มความทะเยอทะยานของนางและจับผิดนางได้อย่างไร”

“แต่...แต่เห็นได้ชัดว่านางคิดจะให้ทำองค์กรชทายาทพะเพคะ” ลีวี่ยนร้อนรอนเล็กน้อย “หาก...”

“ไม่มีหาก”

จินวานกล่าวแทรกนางอย่างเฉยชาว่า “ข้าเชื่อใจนายท่านของพวกเจ้า อีกอย่างหนึ่ง หากนายท่านของพวกเจ้าถูกล่อลวงได้อย่างง่ายดาย เช่นนั้นคำสัญญาของเขาก็จะกลายเป็นคำพูดที่เลื่อนลอย แทนที่จะกังวลเรื่องในอนาคต มีผู้หยุดความเสียหายเอาไว้ให้ทันเวลาดีกว่า พวกเจ้าคิดอย่างไร”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ พวกจื่อเยียนก็เงียบไม่พูดอะไรแล้ว

ผ่านไปสักพัก ชิงอีถึงเอ่ยว่า “หม่อมฉันเชื่อมั่นในตัวองค์กรชทายาทพะคะ”

จื่อเยียนก็พูดเช่นกัน “หม่อมฉันก็เชื่อเหมือนกันพะคะ องค์กรชทายาทไม่เสด็จเข้าไกลัสดริมานานหลายปี มีเพียง

พระชายาคนเดียวที่เป็นช้อยกเว้น หม่อมฉันไม่เชื่อว่าเป่าวีนจะมีความสามารถมากเพียงนั้น!”

ลี้รยวนพยักหน้าอยู่ข้างๆ เช่นกัน “องค์รัชทายาททรงพบเจอสตรีมากมาย จะถูกเป่าวีนยั่ววนได้อย่างไรกันเพคะ”

จินวานได้ยินคำพูดของทั้งสามคนก็เลิกคิ้วเล็กน้อย ไม่คิดว่าพวกนางจะเชื่อมั่นในตัวหลီးเซอสูงขนาดนี้

หรือควรจะพูดว่า นางมีรูปร่างและหน้าตาดี ทั้งยังร่ำรวย ส่วนเป่าวีนคนนั้นไม่คู่ควรแก่การมาเทียบกับนางแม่แต่น้อย หากหลီးเซอชอบเป่าวีน เขาก็คงตาบอดจริงๆ แล้วอย่างนั้นเธอ

ไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวในใจของจินวานได้ แม้แต่หงเสาก็กล่าวว่า “พระชายาทรงทำอะไรย่อมต้องถูกหมดเพคะ”

เหอะ...

ฟ้าค่อยๆ มีดลง เมื่อกินข้าวเย็นเสร็จ หลีเซอก็ให้คนรับใช้ออกไปแล้วลากฉนวนไปสระน้ำ

ตั้งแต่คืนวันแต่งงาน หลีเซอก็นึกถึงสระน้ำมาตลอด แต่เขาต้องรักษาหน้า ไม่มีทางพูดออกมาตรงๆ และยิ่งไม่มีทางลากฉนวนไปเอง เมื่อวานเขาบอกเป็นนัยยาวนาน ฉนวนก็ไม่ไปสักที ไม่ง่ายเลยกว่าฉนวนจะพูดขึ้นมาเองในวันนี้ เขาจึงรีบให้คนไปเตรียมน้ำทันที เมื่อเตรียมน้ำเสร็จก็สั่งให้คนรับใช้ออกไป จากนั้นก็งมมือฉนวนเดินไปที่สระน้ำ

ขณะถูกเขางมมือ ฉนวนก็รู้สึกลำพองใจ เหอะ เรื่องการไถนาต้องให้นาเป็นคนตัดสินใจ

การทำภารกิจที่สระน้ำในครั้งนี้ หลีเซอเรียนรู้แล้วว่าอะไรเรียกว่าการทำให้มีความสุขขั้นสูงสุด ต่อให้เขาจะกลายเป็นคนที่ถูกกระทำ เขาก็เต็มใจและพึงพอใจ

หลีเซอที่รู้สึกพึงพอใจทอดฉนวนนอนอยู่บนเตียง ฉนวนพูดกับเขาเรื่องเป่าวีน รวมทั้งเรื่องที่น่างคิดจะให้เป่าวีนมาอยู่เรือนหลักด้วย

หลี่เซ่อจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มือข้างหนึ่งลูบไล้บนเรือนร่างของนาง เมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็แค่กล่าวอย่างเฉยชาว่า “ข้าให้เจ้าเป็นคนดูแลทั้งจวนองค์รัชทายาท เจ้าก็จัดการไปตามสมควรเถิด”

ฉินวานตีมือที่อยู่ไม่นิ่งของเขา “ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยดูแลเรื่องภายในจวนมาก่อน ทั้งยังไม่เคยจัดการเรื่องพวกนี้ด้วย ท่านไม่กลัวว่าข้าจะทำให้เกิดเรื่องเสียหายหรือเพคะ”

หลี่เซ่อได้ยินก็มองนาง ก่อนจวบลงบนหน้าผากของนางเบา ๆ ทีหนึ่ง หลังจากนั้นก็กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “แม้เจ้าจะทำให้เกิดเรื่องเสียหายก็ไม่ใช่ไร มีข้าคอยรับผิดชอบให้เจ้าอยู่”

ฉินวานกลับไม่ได้ซาบซึ้ง นางรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นซุนหงอคง ส่วนเขาเป็นพระยูไล ไม่ว่านางจะกระโดดโลดเต้นอย่างไรก็ถูกเขาดึงให้อยู่ในฝ่ามือ เรื่องทุกอย่างล้วนอยู่ในการคาดการณ์ของเขาหมด

ความรู้สึกว่าประสบความสำเร็จไม่มีเลยสักนิด

หลี่เซ่อร์ับรู้ความรู้สึกของนางได้อย่างรวดเร็ว เขาเปลี่ยนเรื่องทันที “เจ้าเตรียมของขวัญสำหรับกลับจวนในวันพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้วรึ ทั้งยังมีของขวัญอวยพรงานแต่งของหลี่ฮั่นด้วย”

ฉินวาน...

วันนี้วันเดียวมีเรื่องเยอะแยะมากมาย และนางก็ยุ่งอยู่กับการจัดระเบียบสินสอดจึงลืมสองเรื่องนี้ไปเลย

เมื่อเห็นสีหน้าที่แข็งทื่อของนาง หลี่เซ่อก็ลูบหัวของนางอย่างพึงพอใจแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ไม่เป็นไร วันพรุ่งนี้เจ้าก็ตื่นเช้าหน่อย เปิดคลังในจวนแล้วเลือกมาสักสองสามชิ้นก็ได้ อย่าลืมเอาหยกห้อยเอวสีเลือดที่หลี่ฮั่นให้เจ้าไปด้วยเล่า”

ฉินวาน...

บทที่ 232 เขาไม่ได้โกรธหรอก

สิ่งที่ต้องทำ อย่างไรก็หนีไม่พ้น

ที่จริงฉันวานคิดว่าการส่งหยกห้อยเอวสีเลือดคินให้ หลีฮั่นในวันแต่งงานของเขาจะทำให้เขารู้สึกยุ่งยากใจ ดูไม่ค่อย เหมาะเท่าไรนัก

แต่หลีเซ่อแน่วแน่มาก วันรุ่งขึ้นพอเขาฝึกฝนการต่อสู้ เสร็จก็อยู่กับฉันจนตลอด เมื่อเห็นนางเอาของใส่ลงในกล่อง ผ้าไหมกับตาตัวเองแล้วถึงได้พอใจ

เมื่อวันก่อนนายหันได้มอบกุญแจห้องคลังเล็กของ หลีเซ่อให้กับนางแล้วพร้อมกับสมุดบัญชี

ตอนนี้ฉันวานนับว่าเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง แต่เมื่อนางเปิด ห้องคลังเล็กของหลีเซ่อก็อดไม่ไหวที่จะรู้สึกตกใจ

ภาพวาดพู่กันของนักวาดที่มีชื่อเสียงมากมายที่หากหยิบ ไปสักชิ้นหนึ่งก็สามารถทำให้ปัญญาชนกล่าวคำยกยอปอปั้นกัน

อย่างบัคลั่งกองอยู่บนชั้นวางอย่างลวกๆ บางส่วนวางอยู่ในโถ่ง
กระเบื้องอีกด้วย แค่นี้ก็รู้ว่าไม่ได้ถูกให้ความสำคัญ

บนชั้นวางคือกล่องผ้าไหมและกล่องไม้

ด้านข้างกำแพงยังมีอาวุธอีกไม่น้อย แม้ฉินวานจะไม่รู้จัก
ของพวกนี้ แต่ก็รู้ว่าถ้าหมีเชอเก็บไว้ในห้องคลังเล็กย่อมต้อง
ไม่ใช่ของธรรมดาอยู่แล้ว

ห้องคลังที่มีขนาดเล็กเลยมีของยัดใส่จนเต็มไปหมด

เพราะของเยอะเหลือเกิน ฉินวานจึงไม่รู้เลยว่าจะต้องเริ่ม
เลือกจากตรงไหนดี

เมื่อเห็นท่าทางงงวยของนาง หลี่เชอก็พูดอย่างเฉยชา
ว่า “เลือกเอาตามใจเถิด ส่วนมากของเหล่านี้เป็นของส่วน
พระองค์ที่ฮ่องเต้ราชวงศ์ก่อนเก็บซ่อนเอาไว้ อีกส่วนหนึ่งเป็น
ของที่เสด็จพ่อพระราชทานให้”

ให้เลือกตามใจจนไม่ได้อยู่แล้ว ฉินวานเลือกอยู่นานมาก
จนใกล้จะเป็นบ้า สุดท้ายหลี่เชอทนดูต่อไปไม่ได้และเลือก
ออกมาเอง ทั้งสองคนถึงออกจากจวนได้ตรงเวลา

ทั้งจวนชิงอันโหวกำลังตั้งหน้าตั้งตารอตั้งแต่เช้า
อินเหล้าฮูหยินถามอยู่หลายครั้งว่ารถม้าของฉินวานใกล้ถึงแล้ว
หรือยัง

เมื่อได้ยินว่ายังไม่เห็นร่องรอยของรถม้าเลย อินเหล้า
ฮูหยินก็พุดขึ้นอย่างอดไม่ได้ “เจ้าเด็กคนนี้นี่ก็จริงๆ เลย วันนี้
เป็นงานอภิเษกขององค์ชายรอง นางต้องไป เดิมทีเวลากลับ
จวนก็น้อยอยู่แล้ว ไยไม่รู้จักกลับมาให้เร็วหน่อย”

ชิงอันโหวและฉินหยางเห็นด้วย เชียงซือได้ยินก็พุด
ปลอบด้วยรอยยิ้มอยู่ด้านข้างว่า “กลับจวนก็ต้องมีฤกษ์มงคล
เหมือนกันเจ้าคะ แม้วานเอ๋อร์จะอยากกลับมาเร็วหน่อย แต่ก็
ต้องทำตามฤกษ์มงคลถึงจะได้ นะเจ้าคะ”

อินเหล้าฮูหยินและชิงอันโหวยอมเข้าใจ เพียงทนร้อนใจ
ไม่ไหวเท่านั้น

ฉินจินและฉินชีกัทหนไม่ไหวเช่นกัน ทั้งสองคนรออยู่ที่
หน้าประตูตลอด เมื่อเห็นเหล่าองครักษ์ในระยะไกล ทั้งสองก็รีบ
ไปบอกพวกอินเหล้าฮูหยินด้วยความดีใจทันที

แม้ฉินวานจะกลับจวน แต่สถานะในตอนนั้นไม่เหมือนกับเมื่อก่อนแล้ว เมื่อนางลงจากรถม้า ไม่ว่าจะคนแก่หรือเด็ก รวมถึงคนรับใช้ในจวนโหวต่างก็รอต้อนรับอยู่ในประตูแล้ว

เหล่าคนรับใช้คุกเข่าลงกับพื้น น้อมคำนับพร้อมกัน “ขอต้อนรับองค์รัชทายาทและพระชายา ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นๆ ปี พระชายาทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี”

อินเหล่าฮูหยินและชิงอันโหวทำความเคารพนางกับหลี่เซ่อ “หม่อมฉัน (กระหม่อม) ขอคารวะองค์รัชทายาทและพระชายา”

ฉินวานยอมไม่ยอมรับการทำความเคารพของพวกเขาอยู่แล้ว แต่นางรู้ว่าธรรมเนียมไม่อาจละเลย ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาไม่เพียงทำความเคารพนาง แต่ยังทำความเคารพหลี่เซ่ออีกด้วย นางจึงทำได้แค่จำใจรับเอาไว้

ฉินวานรีบเดินไปประคองอินเหล่าฮูหยินแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม “ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านอา ท่านอาสะไก้ พี่ใหญ่ ท่านพี่ ข้ากลับมาแล้วเจ้าค่ะ”

ทุกคนยิ้มออกมาพร้อมกัน อินเหล่าฮูหยินมองนางด้วยรอยยิ้ม “พอแต่งงานไปแล้วก็ไม่เหมือนเดิมจริงๆ ด้วย งามสง่าขึ้นนะ”

ฉินวานรู้สึกเขินอาย นางเรียกออย่างออจดื้อน “ท่านย่า...”

อินเหล่าฮูหยินมองท่าทางเขินอายของนางก็ยิ่งยิ้มกว้าง ตบมือของนางเบาๆ “กลับมาก็ดีแล้ว”

ฉินเจินกล่าวด้วยรอยยิ้ม “น้องวานเออร์ เจ้าคงไม่รู้ตั้งแต่เจ้าแต่งงานไป ท่านย่าก็นับวันรอเจ้ากลับมา”

“ย่อมต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้วเจ้าคะ” ฉินวานทำหน้าภูมิใจ “ท่านย่ารักข้าที่สุดแล้ว!”

“ใช่ๆๆ ท่านย่ารักเจ้าที่สุดแล้ว” ฉินซีกล่าวด้วยรอยยิ้ม “พวกเราสู้ไม่ได้หรอก”

ทุกคนหัวเราะกันอย่างมีความสุข ซิงอันโหวพูดขึ้นว่า “เลิกยืนกันอยู่ตรงนี้ได้แล้ว ย่าของเจ้าเตรียมขนมหวานและของว่างที่เจ้าชอบเอาไว้ ประเดี๋ยวจะเย็นเสียหมด”

“จริงหรือเจ้าคะ” ฉินวานเผยสีหน้าดีใจ ดวงแขนของ
อินเหล่าฮูหยิน “เช่นนั้นข้าต้องรีบหน่อยแล้ว จะได้ไม่เป็น
การเสียใจของท่านย่า”

อินเหล่าฮูหยินมองท่าทางของนาง เดินพลางพุดด้วย
รอยยิ้มว่า “เจ้านี้นะ แต่งงานแล้วก็ยังเป็นเหมือนเด็ก”

คนกลุ่มหนึ่งพุดคุยกันพร้อมกับเดินไปข้างหน้าด้วย
รอยยิ้ม

หลี่เซ่อ...

คนรับใช้ที่คุกเข่าอยู่กับพื้น...

หลี่เซ่อหันไปมองด้านหลัง ก่อนกล่าวกับเหล่าคนรับใช้
ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นว่า “ลุกขึ้นเถิด”

คนรับใช้พุดพร้อมกัน “ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ(เพคะ) ฝ่าบาท!”

ฉินวานได้ยินเสียงดังขึ้นพร้อมกันก็หยุดเดินทันที
รวมทั้งอินเหล่าฮูหยิน ซิงอันโหวและคนอื่นๆ ด้วย

พวกซิงอันโหวมองหน้ากัน...

ฉินวานส่งสายตาดูพวกเขาว่าอย่าร้อนรน นางปล่อยแขนของอินเหล่าสูหฺยีนออก ก่อนจะรีบเดินมาข้างกายหลี่เซ่อ แล้วควงแขนของเขา จากนั้นก็เขย่งปลายเท้ากระซิบข้างหูเขาว่า “สามีที่รัก อย่าโกรธนะ ในใจข้าท่านสำคัญที่สุดเสมอ!”

หลี่เซ่อกำหมัดมองนาง เอามือของนางออก ชุqmมือตัวเองไว้ในแขนเสื้อและพูดอย่างเฉยชาว่า “ไปกันเถิด”

หลี่เซ่อก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า ไม่นานก็เดินผ่านทุกคนไป ซึ่งอันโหวตามไปอย่างเงียบๆ เพื่อนำทางให้เขา

ฉินเจินซยับเข้ามาใกล้ฉินวาน เอย่ถามเสียงเบาว่า “ดูท่าทางฝ่าบาทเย็นชามาก คงมิได้กริ้วพวกเรากระมัง”

ฉินวานมองหลี่เซ่อที่อยู่ข้างหน้า ตอบกลับเบาๆ ว่า “วางใจได้ เขาไม่ได้โกรธหรือกเจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นไยฝ่าบาทถึงเย็นชาเช่นนี้เล่า” ฉินซีพูดอยู่ด้านข้าง “ก่อนหน้านี้พวกเราสนใจแค่เจ้าจนลืมฝ่าบาทเสียสนิท หากจะกริ้วก็สมควรแล้ว”

“เขาไม่ได้โกรธจริง ๆ เจ้าคะ” ฉินวานอธิบาย “เขาแค่รักษาหน้า เวลาอยู่ต่อหน้าผู้คนก็จะเย็นชากับขำรากับน้ำแข็ง แต่พออยู่ลับหลังผู้คนก็อบอุ่นนะเจ้าคะ”

หลี่เซ่อผู้ฝึกฝนวิทยายุทธ์ทำให้หูไวตาไว...

ชิงอันโหวที่ฝึกฝนวิทยายุทธ์เหมือนกับเขา...

ฉินหยางที่ฝึกฝนวิทยายุทธ์เหมือนกับเขา...

เซียงซื่อก็เข้ามาใกล้เช่นกัน นางลอบยิ้ม ก่อนพูดขึ้นเบา ๆ ว่า “บุรุษก็เป็นเช่นนั้น พ่อของเจ้าก็เป็นคนรักษาหน้าเหมือนกัน”

ฉินอวี่ที่อยู่ด้านข้าง...

ชิงอันโหวหันไปมองหลี่เซ่อที่หูแดงแฉะหนึ่ง ก่อนกระแอมเบา ๆ “ช่วงหลายปีที่ผ่านมา ฝ่าบาทได้ฝึกฝนทักษะต่อสู้หรือไม่พะยะคะ หากทรงมีเวลาว่าง พวกเราไปแลกเปลี่ยนวิชากันดีหรือไม่พะยะคะ”

หลี่เซ่อเอามือปิดปากแล้วกระแอมเบา ๆ “ก็ดีเหมือนกัน ข้าไม่ได้รับการสั่งสอนจากท่านอาจารย์มานานหลายปีแล้ว”

ชิงอันโหวเคยเป็นอาจารย์ฝึกฝนการต่อสู้ให้หฺลื่อเซอ เขาย่อมสามารถรับคำว่าท่านอาจารย์ไว้ได้ ชิงอันโหวพยักหน้า แล้วหันไปพูดกับฉินหยางว่า “เจ้าก็มาด้วยกันสิ”

ที่จริงฉินหยางอยากพูดคุยกับฉินวานสักหน่อย แต่เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เขาก็ทำได้เพียงพยักหน้าตอบรับ “ขอรับ ท่านพ่อ”

ผู้ชายไปแล้วสามคน เหลือแค่ฉินอวีคนเดียว ดังนั้น เขาจึงตามไปด้วยเช่นกัน

เมื่อพวกเขาผู้ชายไปแล้วก็เหลือแค่ผู้หญิง ทันใดนั้นทุกคนก็ผ่อนคลาย เดินหัวเราะคิกคักไปยังเรือนของอินเหล่าฮูหยิน

อินเหล่าฮูหยินเตรียมของว่างที่ฉินวานชอบเอาไว้ไม่น้อย พวกเขาผู้หญิงกินของว่างพลางพูดคุยกัน ส่วนมากจะถามว่าชีวิตหลังแต่งงานของฉินวานเป็นอย่างไร โดนคนรับใช้ของจวนองค์รัชทายาทรังแกหรือไม่

อินเหล่าฮูหยินดูจากสีหน้าที่ค่อนข้างดีและรอยยิ้มบนใบหน้าของฉินวานก็รู้ว่าหฺลื่อเซอรักนางมาก ยามนี้ถึงได้วางใจ

บทที่ 233 ซิงอันโหวคิดดีแล้วรี

พวกสตรีพูดคุยเรื่องชีวิตประจำวัน แต่ทางฝั่งนี้ หลีเซ่อกำลังถูกพ่อตาทดสอบอยู่

สำหรับเรื่องหลีเซ่อเอาตัวลูกสาวของตนไป ซิงอันโหวรู้สึกสับสนมาก

ทั้งอยากจะชกเขาแรงๆ สักที แต่ก็กลัวว่าถ้าชกแรงไป ฉินวานจะเจ็บปวดใจ แต่ที่กลัวยิ่งกว่าคือ หลีเซ่อจะโกรธแค้น แล้วต่อไปจะปฏิบัติไม่ดีกับฉินวาน

ตอนนี้ซิงอันโหวเพิ่งจะเข้าใจความหมายของคำพูดที่ภรรยากล่าวเอาไว้ตอนมีอยู่ชีวิตอยู่ว่า หากมีลูกสาว ลูกเขยก็คือจุดอ่อน

เพราะบุตรสาวสุดที่รักของตนอยู่ในกำมือของเขา ทำให้จะดีก็ไม่กล้าดี จะด่าก็ไม่กล้าด่า ทำได้เพียงปฏิบัติกับเขาอย่างดี

การกลับจวนครั้งนี้ หลีเซ่อไม่เคยคิดเลยว่าจะได้แลกเปลี่ยนวิชากับพ่อตาและพี่เขย ด้วยเหตุนี้จึงไม่นำชุด

จันทน์จวมมาด้วย โชคดีที่รูปร่างเขาพอๆ กับชิงอันโหว ชิงอันโหว
จึงให้ชุดของตนที่ไม่เคยใส่กับเขา

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็ลงลานฝึกฝนการต่อสู้ ชิงอันโหว
สะกดกลั่นความอยากต้อยคนเอาไว้ ประลองแลกเปลี่ยนวิชา
กับหลี่เซ่ออย่างซื่อตรง

ทว่าชิงอันโหวก็ต้องประหลาดใจ หลี่เซ่อเป็นองค์
รัชทายาทของแคว้น ส่วนเจิงเต๋อฮ่งเต๋อก็ไม่ทำอะไรเลย
ราชสำนักยังอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นอีก หลี่เซ่อน่าจะยุ่งกับงาน
ราชการมากมาย แต่นึกไม่ถึงว่าเขาจะไม่เคยงดเว้นการฝึกฝน
สามารถต่อสู้กับตนได้อีกด้วย

หลังจากสู้กันไปหลายรอบ ชิงอันโหวก็อดจริงจั่งขึ้นมา
ไม่ได้

เดิมทีคนตระกูลฉินมีสายเลือดของการต่อสู้ไหลเวียนอยู่
ชิงอันโหวคือบุตรชายรุ่นที่สี่ของตระกูลฉิน นอกจากนี้เขายังอยู่
ในสงครามนองเลือดมานาน หลี่เซ่อย่อมต้องไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา
อยู่แล้ว

เมื่อสู้กันไปหลายสิบรอบ หลีเซอ ก็แพ้แล้ว เขาประสาน
มือยอมรับความพ่ายแพ้

ชิงอันโหวมอง หลีเซอ อย่างลึกซึ้ง กล่าวด้วยท่าทีจริงจัง
ว่า “องค์รัชทายาทฝีมือยอดเยี่ยมเช่นนี้ เกินกว่าที่กระหม่อม
คาดเอาไว้จริงๆ พะยะคะ กระหม่อมขอทูลถามได้หรือไม่ว่า
ฝ่าบาทได้รับการถ่ายทอดวิชามาจากที่ไหน”

หลีเซอรับผ้าเช็ดเหงื่อที่เสียวเฉียวเย็นจ่อยื่นส่งมาให้
เขาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากแล้วตอบตามความจริง “ตั้งแต่ท่าน
อาจารย์จากไป ข้าก็อยู่ในวังตัวคนเดียว ไร้กำลังไร้คนหนุน
จึงไม่ได้หาอาจารย์อีก ข้าแอบฝึกฝนสิ่งที่ท่านอาจารย์สอนมา
โดยตลอด เมื่อออกจากวังมาสร้างจวนก็มีนายหัน ยามนั้นถึงได้
เรียนรู้รู้อย่างอื่น”

ในวันแต่งงาน ชิงอันโหวเคยพบนายหันที่มาด้วยกันกับ
หลีเซอแล้ว ดูจากรูปลักษณ์น่าจะอายุน้อยกว่าเขา

ชิงอันโหวขมวดคิ้วคิด คนที่มีอายุพอๆ กับเขาและ
มีวิชาการต่อสู้ระดับสูง มีคนแซ่หันอยู่คนหนึ่ง

ทว่าคิดไปก็เปล่าประโยชน์ ในเมื่อไม่มีข้อมูลอื่นได้อีก

หลี่เซ่อเก่งเรื่องสังเกตสีหน้า ดังนั้นแค่เห็นท่าทางของ ซิงอันโหวก็รู้ทันทีว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ “นายหันก็คือหันวี่ ขุนนางอันดับหนึ่งที่เก่งทั้งบู๊และบู้ของเสด็จพ่อ”

เมื่อกล่าวคำว่าหันวี่ออกมา ซิงอันโหวก็ตกใจทันที “นายหัน หันวี่วี่ เขาน่าจะอายุเกินห้าสิบแล้วใช่หรือไม่พะยะคะ เหตุใดถึงดูอ่อนวัยขนาดนั้นเล่า”

หลี่เซ่อไม่ได้ตอบอย่างละเอียด แคบอกกว่านายหันมีวิธี ของตน

เมื่อรู้ว่าเป็นหันวี่ ซิงอันโหวก็เข้าใจแล้ว “มิน่าภายใต้ การเฝ้าระวังและกดดันของจวนลู่กั้วกง ฝ่าบาทถึงได้มีวันนี้ได้”

หลี่เซ่อพยักหน้า “นายหันมีคุณงามความดีมหาศาล จะมองข้ามไม่ได้”

เมื่อรู้ว่าหลี่เซ่อได้รับการถ่ายทอดวิชามาจากนายหัน ซิงอันโหวก็ประเมินเขาสูงขึ้นทันที ทั้งยังให้เงินหยางประลอง แลกเปลี่ยนวิชากับหลี่เซ่ออีก ผลสุดท้ายคือเงินหยางสูญไม่ได้ แม้แต่น้อย

จินหยางถูกโจมตีจนรับมือไม่ทัน เขารู้สึกว่าตัวเองทำให้ตระกูลจินขายหน้า แต่ชิงอันโหวกลับตบไหล่เขาแล้วพูดว่า “สื่อกว่าปีมานี้ ฝ่าบาทไม่เคยละทิ้งการฝึกฝนเลย ทั้งยังได้รับการถ่ายทอดวิชาจากนายหันอีก แต่เจ้ากลับเสียเวลาไปหลายปี หากสู้ไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติ ทำเพื่อพ่อได้ขนาดนี้ ข้าก็ปลื้มใจมากแล้ว”

น้อยนักที่ชิงอันโหวจะชื่นชมจินหยาง วันนี้นับว่าเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

หลี่เซ่อก็พูดอยู่ด้านข้างเช่นกัน “สายเลือดตระกูลจินไม่สามารถดูแคลนได้จริงๆ คนอื่นไม่ได้ฝึกฝนการต่อสู้หลายปีก็เหมือนกับต้องเริ่มต้นใหม่ แต่เจ้ากลับด้อยกว่าข้าเพียงนิดเดียว ถือว่าน่าชื่นชม นอกจากนี้ในการเป็นแม่ทัพ ฝีมือต่อสู้เป็นแค่ด้านหนึ่งเท่านั้น สิ่งที่สำคัญกว่าคือวิธีการนำทหารออกรบ วันข้างหน้าชื่อเจ้าจะต้องดูแลจวนโหวได้อย่างแน่นอน”

จินหยางรู้ว่าตัวเองยังห่างอีกไกลมาก หลี่เซ่อต่อสู้กับชิงอันโหวไปแล้ว ต่อมายังสู้กับเขากอีก นับว่าเขาได้เปรียบกว่าถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังแพ้

ดังนั้นเมื่อได้ยินสิ่งที่หลี่เซ่อและชิงอันโหวพูด เขาก็ไม่ได้
ดีใจหรือสบายใจ แต่กลับนำมาเป็นแรงฮึดสู้ เขาโค้งคำนับพลาง
กล่าวว่า “กระหม่อมจะไม่ทำให้ฝ่าบาทผิดหวังอย่างแน่นอน
พะย่ะค่ะ”

เมื่อฝึกฝนการต่อสู้เสร็จ ผู้ชายทั้งสองคนก็เดินกลับ ทันใด
นั้นชิงอันโหวก็เอ่ยถาม “ก่อนวันอภิเษกของฝ่าบาท ฝ่าบาท
ทรงปลดขุนนางหลายคน ตอนนี้มีคนมาแทนที่ตำแหน่งที่ว่าง
เหล่านั้นหรือยังพะย่ะค่ะ”

หากบอกว่าการประลองก่อนหน้านี้คือการทดสอบลูกเขย
ของตระกูลแม่ทัพทหาร เช่นนั้นตอนนี้ชิงอันโหวถามเรื่อง
ราชสำนักขึ้นมาก็นับว่าเป็นการส่งสัญญาณอย่างหนึ่ง

สัญญาณที่บอกว่า จวนชิงอันโหวจะไม่วางตัวออกห่าง
อีกต่อไป

หลี่เซ่อยอมต้องเข้าใจ แม้จะบอกว่าที่เขาแต่งงานกับ
จินวานไม่ใช่เพราะต้องการอำนาจของจวนชิงอันโหว แต่ก็ต้อง
ยอมรับว่า แม้เขาจะไม่ได้รักกับจินวาน เขาก็ไม่มีทางปล่อยให้

หลี่ฮั่นแต่งงานกับจินวานแล้วลากจวนชิงอันโหวให้เข้าเป็นพวกเดียวกับจวนหลู่กั๊วกง

นี่คือเหตุผลที่ในงานเลี้ยงร้อยพฤษาวันนั้น เขารู้อยู่แล้วว่าจินวานวางยาเขา แต่ก็ยังดื่มลงไปเพื่อให้โอกาสนางได้เข้าใกล้

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าจินวานจะใจกล้าขนาดนั้น นาง...

เหอะ คิดเลอะเทอะไปไกลแล้ว

หลี่เซ่อเอามือปิดปาก กระแอมไอเบาๆ ก่อนกล่าวว่า ชิงอันโหวว่า “ข้าได้จัดคนที่เหมาะสมให้รับตำแหน่งแล้ว เพียงแต่ภายใต้แรงกดดันจากตระกูลลู่ พวกเขาจะได้รับตำแหน่งมากเท่าไรก็ยังไม่อาจรู้ได้”

ชิงอันโหวพยักหน้า เจียบงันไปพักหนึ่งถึงเอ่ย “ไม่รู้ว่ากระหม่อมจะขอตำแหน่งขุนนางกับฝ่าบาทสักสองตำแหน่งได้หรือไม่พะย่ะค่ะ”

หลี่เซ่อหยุดเดินทันที เขาไม่ได้ตอบ แต่ถามกลับ “ชิงอันโหวคิดดีแล้วรึ”

ชิงอันโหวมองเขาพลางกล่าว “มาถึงตอนนี้แล้ว เอาตัว
ออกห่างจะมีประโยชน์อันใด ฝ่าบาทและจวนชิงอันโหวนั้นว่า
เป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว กระหม่อมไม่สามารถมองดูฝ่าบาทถูกไล่
ลงจากตำแหน่งได้พะย่ะค่ะ วานเอ๋อร์ก็จะพลอยลำบากไปด้วย”

เมื่อพูดจบ ชิงอันโหวก็พูดเสริมอย่างเจ็บปวด “อ้อ
ใช่แล้วพะย่ะค่ะ เมื่อฝ่าบาทพ่ายแพ้ก็จะกลายเป็นนักโทษ
แต่วานเอ๋อร์อาจจะไม่”

ส่วนเหตุใดถึงอาจจะไม่ เรื่องนี้คนที่รู้ต่างก็รู้กันหมด

หลี่เซ่อสีหน้าเย็นชาทันที แต่คนที่อยู่ตรงหน้าคือพ่อตา
ของเขา เขาจึงไม่ได้แสดงท่าทีอะไรได้ ทำได้เพียงกล่าวด้วย
น้ำเสียงเย็นชาว่า “ชิงอันโหววางใจได้ ข้าไม่มีทางพ่ายแพ้อย่าง
แน่นอน”

ชิงอันโหวอดมองเขาอีกครั้งไม่ได้ “ฝ่าบาทก็ทรงถือว่า
กระหม่อมเป็นห่วงลูกสาวจนตาบอดหูหนวกเกิดพะย่ะค่ะ
ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย จวนชิงอันโหวไม่มีทางกลายเป็น
จวนลู่กั้วกงสองอย่างเด็ดขาด เมื่อฝ่าบาทเสด็จขึ้นครองราชย์

แล้ว จวนชิงอันโหวก็จะถอยออกมาอย่างแน่นอน เหมือนกับ
ท่านปู่ของกระหม่อมในตอนนั้น”

หลี่เซ่อไต้ยีนก็พูดขึ้นว่า “ชิงอันโหว ข้าไม่เหมือนกับ
เสด็จปู่และเสด็จพ่อ จวนโหวชื่อสัตย์ เรื่องนี้ข้าไม่เคยแคลงใจ
และก็ไม่มีทางเกิดเรื่องที่เมื่อหมดประโยชน์ก็ถีบหัวส่ง เพียงแต่
ต้องหลีกเลียงเรื่องการหาตระแวงครอบครวัของภรรยา
ข้าพูดอย่างเปิดเผยเช่นนี้ หวังว่าท่านพ่อตาจะเข้าใจ”

บทที่ 234 พวกเจ้ากำลังคุยอะไรกันอยู่รี

ครอบครัวภรรยาจะวางท่าทำตัวเย่อหยิ่งไม่ได้ ฮ้องเต้และเหล่าขุนนางต่างรู้เหตุผลข้อนี้ดี

ชิงอันโหวชอบการพูดจาตรงไปตรงมาของหลี่เซ่อมาก จวนชิงอันโหวเป็นตระกูลแม่ทัพทหาร เขาชอบคนที่พูดจา อ้อมค้อมเหล่านั้นไม่ลงจริง ๆ

“ในเมื่อฝ่าบาทตรัสอย่างเปิดเผย เช่นนั้นกระหม่อมก็จะพูดอย่างตรงไปตรงมาเช่นกันพะย่ะค่ะ” ชิงอันโหวกล่าว “กระหม่อมต้องการตำแหน่งรองผู้บัญชาการกองกำลังรักษาความสงบภายในเมืองหลวงและตำแหน่งเจ้าหน้าที่หน่วยงานส่วนกลางพะย่ะค่ะ”

หลี่เซ่อเจียบไปพักหนึ่ง “รองผู้บัญชาการกองกำลังรักษาความสงบภายในเมืองหลวงมีบรรดาศักดิ์ชั้นเจ็ด แม้ตำแหน่งไม่สูง แต่ก็ยังเป็นตำแหน่งสำคัญ และผู้บัญชาการก็เป็นคนสนิทของลู่กั๋วกวง เขาอยู่ในตำแหน่งนี้มานานหลายปี ดูแลกองกำลังทหารของเมืองหลวง ตำแหน่งรองผู้บัญชาการนั้นข้าพจะคิด

หาวิธีได้ ทว่าถึงแม้จะได้รับตำแหน่งรองผู้บัญชาการก็อาจจะไม่สามารถชิงอำนาจทางการเมืองมาได้ ไม่รู้ว่ท่านพ่อตาจะให้ใครเข้ามารับตำแหน่งรี”

ชิงอันโหวคลีอี้ม หันไปมองฉินหยาง “บุตรชายของกระหม่อมพอจะมีความสามารถรับตำแหน่งนั้นได้พะย่ะค่ะ”

เมื่อเขาพูดออกมา ฉินหยางก็ตกใจทันที ขณะกำลังจะปฏิเสธก็ได้ยินหลี่เซ่อเอ๋วยว่า “ท่านพ่อตาช่างมองการณ์ไกล ข้าจะจัดการให้ทันที”

ฉินหยางเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดจริงๆ อย่างแรกคือเขาเป็นคนตระกูลฉิน เรื่องอำนาจทางการเมืองของตระกูลฉินนั้นไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมากอยู่แล้ว แม้ฉินหยางจะถูกผู้บัญชาการกดดัน แต่ก็ยังสามารถมีที่ยืนในใจของผู้คนในกองกำลังทหารได้

อย่างที่สองคือ ฉินหยางอายุน้อยและรับตำแหน่งเป็นครั้งแรก ตระกูลลู่จะต้องไม่ได้ระแวงระวังนัก คิดแค่ว่านี่เป็นเพียงการฝึกฝนเพื่อรับตำแหน่งแม่ทัพใหญ่เงินกั๋วในอนาคต

ถึงอย่างไรแคว้นต่ำอันก็ต้องพึ่งพาตระกูลจิน ดังนั้นคนของจวน
ลู่กั้วกงย่อมไม่มีทางกลั่นแกล้งและระวังเขามากจนเกินไป

หลี่เซ่อตอบตกลงแล้ว แม้จินหยางจะรู้สึกว่าคุณสมบัติไม่เพียงพอ ทั้งกังวลว่าจะทำพลาดด้วย แต่เขายัง
โศกคำนับรับคำสั่ง

หลี่เซ่อเอ่ยถามขึ้นว่า “เช่นนั้นตำแหน่งเจ้าหน้าที่
หน่วยงานส่วนกลาง ท่านพ่อตาจะเลือกใคร?”

ครั้งนี้ชิงอันโหวยังไม่ทันพูด จินอวี้ก็ก้าวออกมาเองแล้ว
กล่าวว่า “กระหม่อมขอเสนอตัวพะยะค่ะ”

หลังจากตอนนั้นที่ตระกูลจินเกิดเรื่อง เจิงเต๋อฮ้องเต้ก็
ทำตามพระราชโองการก่อนตายของฮ้องเต้คนก่อนโดยการส่ง
จินอวี้ไปยังเมืองหวานตี้ที่อยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง เขารับ
ตำแหน่งเป็นข้าหลวง ตอนนี้นำมาสิบกว่าปีแล้วก็ยังไม่
ได้มีการเปลี่ยนแปลง

อีกด้านหนึ่ง เจิงเต๋อฮ้องเต้มีแผนชั่วร้ายซ่อนอยู่ในใจ
ทั้งยังมีพระราชโองการก่อนตายของฮ้องเต้คนก่อน ดังนั้นเขาจึง
ไม่กล้าสู้หน้าคนตระกูลจินและยังไม่อยากทำเรื่องที่หักหน้า

ตัวเอง อีกประการหนึ่ง เพราะเขาละเลยการปกครองบ้านเมือง
อำนาจในมือจึงค่อยๆ หายไป แม้เขาอยากจะควบคุมดูแลเรื่องนี้
ก็ไม่สามารถทำได้

ต่อมาเมื่อหลี่เซ่อรับช่วงต่อ ส่วนเขาก็ตัวคนเดียวล้าพั้ง
สุดท้ายจึงยังไม่อาจทำอะไรได้

ยิ่งไปกว่านั้น บางทีการส่งย้ายให้ไปที่ไกลๆ อาจไม่ใช่
การลงโทษหรือกตขี่ แต่เป็นการปกป้องและเชื่อใจอย่างหนึ่ง
ด้วยเหตุนี้เวลาจึงได้ยืดเยื้อออกไปเช่นนี้

หลี่เซ่อคิดดูอย่างละเอียดก็กล่าว “ท่านอารองอยู่ที่เมือง
หว่านตั้มานานมากแล้ว หากตอนนี้ย้ายกลับมาเมืองหลวงก็เป็น
เรื่องสมควร เพียงแต่ตำแหน่งเจ้าหน้าที่หน่วยงานส่วนกลางต้อง
รายงานกับหน่วยงานที่สูงกว่า รับส่งเอกสารราชการต่างๆ
และนำเรื่องชี้แนะของเหล่าขุนนางไปรายงาน ทั้งยังต้องเข้าร่วม
การบริหารแผ่นดิน การประชุมสำคัญและเสนอรายชื่อขุนนาง
ฝ่ายขุนและปู้ ตอนนี้ตำแหน่งสำคัญนี้ว่างอยู่ จวนลู่กั๋วกงก็จ้อง
ไว้แล้วเช่นกัน”

“เสนาบดีกรมขุนนางเป็นคนของจวนลู่กั๊วกง การจะแต่งตั้งให้ท่านอารองเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยงานส่วนกลางนั้น ยากเกินไป”

หลี่เช่ฮูตตามความจริง ถ้าสามารถทำได้ เขาต้องรับปากอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ทำไม่ได้ก็บอกตรงๆ ว่าทำไม่ได้ ไม่ได้คุยโวโอ้อวด

การพูดคุยกัยหนึ่งทำให้ชายตระกูลฉินทั้งสามคนรู้สึกดีต่อหลี่เช่ฮูเพิ่มขึ้นทันที

ฉินอวี่พูดด้วยรอยยิ้มว่า “กระหม่อมรู้ว่าเรื่องนี้ยากมาก กระหม่อมไหว้วานให้พี่ชายพูดเรื่องนี้และเสนอตัวต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท แท้จริงไม่ได้ต้องการตำแหน่ง แต่เป็นการบอกจุดประสงค์ของกระหม่อมกับฝ่าบาทเป็นนัยพะยะค่ะ สิ่งที่กระหม่อมอยากไหว้วานฝ่าบาทจริงๆ คือตำแหน่งรองเจ้าหน้าที่ส่วนกลางฝ่ายซ้ายพะยะค่ะ”

ตอนนี้ฉินอวี่เป็นข้าหลวง มีบรรดาศักดิ์ชั้นสี่รองเจ้าหน้าที่ส่วนกลางฝ่ายซ้ายก็มีบรรดาศักดิ์ชั้นสี่เหมือนกัน

การย้ายเงินอวีไปอยู่ตำแหน่งนี้ ความจริงอาจนับได้ว่าเป็น
การลดตำแหน่ง

หลี่เซ่อรู้ดีแต่ใจ หากไม่ใช่เพราะฉินวาน ตระกูลฉินไม่มี
ทางเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องสกปรกเช่นนี้

เขาโน้มน้าวทำความเคารพชิงอันโหวและฉินอวี
“ข้าขอขอบคุณท่านพ่อตาและท่านอารอมมาก ชีวิตนี้ข้าจะไม่
ทำให้วานเอ๋อร์ผิดหวังอย่างแน่นอน”

ชิงอันโหวยื่นมือมาประคองเขา “กระหม่อมทูลตามตรง
นะพะยะคะ การทำเพื่อฉินวานเป็นแค่ส่วนหนึ่ง สิ่งสำคัญกว่าคือ
พวกเราเชื่อว่าวันข้างหน้าฝ่าบาทจะเป็นกษัตริย์ที่เจตียวลาด
ตระกูลฉินของกระหม่อมตัดสินใจโค่นล้มการปกครองอัน
ป่าเถื่อนของราชวงศ์ก่อนด้วยกันกับไท่จู่ฮ่งเต็กก็เพื่อประชาชน
แม้สถานการณ์ตอนนี้จะไม่ถึงขนาดนั้น แต่ถ้าปล่อยให้แผนการ
ชั่วร้ายของตระกูลสำเร็จก็แตกต่างกันไม่มากเท่าไรแล้ว”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ หลี่เซ่อก็พูดด้วยความจริงใจ
“ข้าขอขอบคุณแทนประชาชนแคว้นต้าอิ่น”

เมื่อพวกบุรุษคุยธุระกันเสร็จก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
หลังจากนั้นก็ไปหาพวกจินวาน

ตอนที่พวกเขาเข้าไป จินวานเพิ่งเล่าเรื่องที่จัดการ
นางกำนัลในจวนองค์รัชทายาทเหล่านั้นจบพอดี

จินวานยอมเล่าว่าหลี่เซ่อพูดอะไร อินเหล่าฮูหยินรู้สึก
ตกใจ แต่ที่มากกว่านั้นคือปลื้มใจ

นางคิดเหมือนจินวาน ไม่ว่าวันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร
แค่ทำปัจจุบันให้ดีก็พอ ถึงวันข้างหน้าหลี่เซ่อจะเปลี่ยนใจ
อย่างมากจนชิงอันโหวกี้แค่สละเกียรติยศเพื่อแลกกับอิสรภาพ
ของจินวานก็เท่านั้น

เมื่อเชียงซื่อ จินเจิน และจินซีไต้ยีน นอกจากจะอิจฉา
ก็ยังกังวลต่อชีวิตการแต่งงานของทั้งสองคนในวันข้างหน้า

จินวานพูดขึ้นอย่างเรียบเฉย “จะกลัวอะไรเจ้าคะ
อย่างมากที่สุดแค่หย่า ผู้หญิงเราจะมีชีวิตอย่างสง่างามไม่ได้เลย
หรือเจ้าคะ หากมีวันนี้จริงๆ พวกเราสามคนพี่น้องก็อยู่
ด้วยกัน”

พอได้ยินคำพูดนี้ ทุกคนก็ยิ้มออกมา ฉินเจินและฉินซี พยักหน้าเห็นด้วย ยิ่งไปกว่านั้นยังจินตนาการภาพของทั้ง สามคนพี่น้องที่อยู่ด้วยกันในอนาคต

อินเหล่าฮูหยินและเซียงซือที่อยู่ด้านข้างรู้สึกกลืนไม่เข้า คายไม่ออก เซียงซือเอ่ยอย่างทั้งโมโหทั้งขบขัน “พวกเจ้านี้จะ คิดเรื่องดีๆ กันไม่ได้เลยรี”

“คิดเรื่องดีๆ อะไรกันหรือ” ซิงอันโหวก่าวเท้าเข้าประตู มา มองทั้งห้าคนด้วยรอยยิ้ม “พูดให้พวกเราฟังบ้างสิ”

ฉินเจินและฉินซีปอดแหกขึ้นมาทันที พวกนางเห็น หลี่เซ่อเข้ามากรีบลุกขึ้นยืนทำความเคารพ “หม่อมฉันขอคารวะ ฝ่าบาท”

หลี่เซ่อเดินมาอยู่ด้านข้างฉินวาน ก่อนกล่าวกับอินเหล่า ฮูหยินและทุกคนว่า “ล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน ไม่ต้องมาก พิธีนัก ที่นี้ไม่มีคนอื่น ทำตัวสบายๆ ก็พอ”

เมื่อเขาพูดจบก็นั่งลงก่อนแล้วมองฉินวาน “พวกเจ้า กำลังคุยอะไรกันอยู่รี”

เมื่อเขาถามออกมา หลีเซ่อก็สัมผัสได้ทันทีว่าสีหน้าของพวกผู้หญิงแข็งทื่อเล็กน้อย ทันใดนั้นก็รู้แล้วว่าพวกนางต้องคุยกันเรื่องที่ไม่ค่อยดีอย่างแน่นอน

จินวานกระแอมเบาๆ เพื่อทำลายบรรยากาศน่าอึดอัด หลังจากนั้นก็เอ่ยถามว่า “พวกเราคุยกันเรื่องของสตรีเพคะ ฝ่าบาท ท่านพ่อ พี่ใหญ่และท่านอารองคุยอะไรกัน เหตุใดถึงไปนานขนาดนั้น”

ตอนนี้ถึงตาหลีเซ่อและชายตระกูลจินทั้งสามเงิบบังแล้ว

ไม่ใช่เพราะพวกเขาต้องการจะปิดบัง แต่ไม่อยากให้พวกนางกังวลใจเท่านั้นเอง

ชิงอันโหวกระแอมเบาๆ “ไม่ได้คุยอะไรมากมายกันหรอก เรื่องที่พวกผู้ชายคุยกัน พวกเจ้าไม่เหมาะที่จะฟังนี่ก็ใกล้ได้เวลาแล้ว ตอนบ่ายฝ่าบาทและวานเอ๋อร์ยังต้องไปเข้าร่วมงานอภิเษกขององค์ชายรองอีก พวกเรารีบกินข้าวกันเถิด”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ จินวานถึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเอาของขวัญกลับจวนมาด้วย

นางรีบให้หิงเสาะและชิงอีไปเอาของขวัญมาแล้วมอบให้แต่ละคน

ของขวัญที่มอบให้ชิงอันโหวกับจินหยางล้วนเป็นตำราพิชัยสงครามที่ไม่มีการคัดลอกออกมาอีกแล้ว ของขวัญที่มอบให้อินเหล่าฮูหยินคือสมุนไพรล้ำค่า ของขวัญที่มอบให้เซียงซือคือเครื่องหยกชุดหนึ่ง ของขวัญที่มอบให้จินเจินและจินซีคือผ้าไหมหายาก

ส่วนมากของขวัญเหล่านี้หลี่เซ่อเป็นคนเลือก จินวานชื่นชมหลี่เซ่อต่อหน้าทุกคน ทำให้เขาดูน่าประทับใจ

วิถีการตอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 5

侯府嫡女打脸日常

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《侯府嫡女打脸日常》Vol. 5

Author: 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姑娘横着走

วิถีการตอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 5 / 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou.: เขียน; ไม่กวนอิม:

แปล จาก 侯府嫡女打脸日常.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) 519 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7046-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปรีติดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพนารสกุล

พิสูจน์อักษร อธิษฐา ศรีคำมูล

ราคา 179 บาท